

Marian Kaczyński

Bargłów Dworny, pow. Augustów. Stanowisko I, III

Informator Archeologiczny : badania 6, 137-138

1972

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

BACHÓRZ, pow. Brzozów
Stanowisko 16

patrz neolit

BARGŁÓW DWORNY, pow. Augustów
Stanowisko I, III

Państwowe Muzeum Archeologiczne
w Warszawie

Badania prowadził mgr Marian Kaczyński.
Finansowało PMA w Warszawie. Drugi se-
zon badań. Cmentarzysko płaskie, ciałopal-
ne, ze starszej fazy późnego podokresu wpły-
wów rzymskich.

Prace były kontynuacją badań ratowniczych rozpoczętych w 1969 r. na niszczonej przez orkę cmentarzysku znanym od 1937 r. Objęły przestrzeń około 4,5 ara. Dostarczyły materiałów zabytkowych z dalszych ośmiu grobów i ceramiki oraz pojedynczych przedmiotów z zespołów grobowych zniszczonych całkowicie przez orkę. Badania na cmentarzysku w Bargłowie należy uważać za zakończone. Przyniosły one w sumie materiały z 33 grobów usytuowanych na dwóch położonych blisko siebie pagórkach przedzielonych podmokłym, niewielkim obniżeniem terenu. Zdecydowanie przeważały groby jamowe z resztkami stosu, w zarysie kolistym lub owalnym, bardzo płytko położone / bezpośrednio pod warstwą ziemi ornej/, stąd często zniszczone były ich górne części. Jamy miały nieduże rozmiary, rzadko osiągały średnicę / lub długość / około 1 m i były płytko wkopane w całość na głębokość około 0,20-0,30 m. Wyjątek stanowi zbadany w 1972 r. grób nr 28 B - jamowy, z resztkami stosu i palonymi kośćmi rozrzuconymi w obrębie całej jamy głębokiej na około 1,50 m od powierzchni pola, z obstawą kilku niewielkich kamieni przy dnie jamy. Grób ten stanowi zapewne przykład wykopów z terenu Sambii obserwowanych przez C. Engla, także na cmentarzysku w Sypitkach, pow. Ełk, położonym w odległości kilkunastu kilometrów na północny zachód od Bargłowa. Pojedyncze zabytki metalowe znalezione w grobach oraz luźno w warstwie potwierdzają dotychczasowe datowanie cmentarzyska na starszą fazę późnego podokresu wpływów rzymskich. Na uwagę zasługuje, jako jeden z lepszych wyznaczników chronologicznych, znaleziona w grobie nr 30 żelazna sprzączka do pasa z rozwidlonym kolcem, ramą osadzoną na osi oraz dużą, prawie kwadratową akuwką rzemienia. Kolce i rama są zdobione poprzecznymi bruzdami.

W czasie prac wykopaliskowych na terenie cmentarzyska przeprowadzono badania sondażowe na stanowisku III, gdzie wyorywano ceramikę i węgle z występujących pod ziemią orną plam spalenizny. Wykop odsłonił resztki zarysów budowli

naziemnej z rozwleczonym przez pług paleniskiem. Znalezione tu liczne, nieduże, przepalone w ogniu kawałki kamieni, węgle oraz nieliczne ułamki naczyń glinianych wykonanych na kole garncarskim. Na podstawie ceramiki można stwierdzić, że mamy tu do czynienia ze śladami osadnictwa z czasów średniowiecza.

BARKOWICE MOKRE, pow. Piotrków Tryb.
Stanowisko 1

Muzeum Archeologiczne
i Etnograficzne w Łodzi

Badania prowadził mgr Mieczysław Góra.
Finansował WKZ w Łodzi. Drugi sezon badań. Osada otwarta z okresu późnorzymskiego / III-IV w. / i wczesnośredniowiecznego / IX-X w. /.

Wznowione po dwuletniej przerwie prace badawcze koncentrowały się w północno-wschodniej części osady, znajdującej się na południe od zabudowań wsi Barkowice Mokre. Badaniami objęto przestrzeń o powierzchni 150 m².

Prace potwierdziły występowanie obiektów mieszkalnych z okresu wczesnego średniowiecza / IX-X w. /^o. W wykopie IV pod szaropiaszczystą ziemią orną natrafiono na kolejne, drugie już duże palenisko w kształcie nieregularnej elipsy o wymiarach 3x2 m. Palenisko zawierało spaleniznę, przepalone kamienie, polepę, przepalone kości zwierzęce / m.in. dwa kły dzika i róg jeleni /, dużą ilość ceramiki, w tym jedno potłuczone małe naczynie zasobowe, ręcznie lepiące. Znaczna część materiału ceramicznego była ręcznie lepiąca i górką obtaczana. Na kilku dnach wystąpiły odciski osi koła garncarskiego. Niektóre z brzuśców i brzegów były pokryte ornamentem rytym w postaci linii falistych, żłobków dookolnych, kropek, kresek itp. Glinę odchudzano dużą ilością tłuczonego granitu.

Najciekawszym znaleziskiem obecnego sezonu badawczego było odkrycie w wykopach V, VII, VIII, IX, X czterech prostokątnych domów słupowych /półziemianek/ z okresu późnorzymskiego /III-IV w. /. Znajdowały się one w odległości 15 m w kierunku na wschód od obiektów średniowiecznych. Zarówno w obrębie tych domów, jak i poza nimi znaleziono liczne fragmenty ceramiki o znacznej przewodze naczyń grubych, ręcznie lepiących oraz dużą ilość ceramiki czarnej lśniącej, dalej gliniany przęślik, polepę, węgle drzewne i kości zwierzęce.

Badania będą kontynuowane.